

Han Fairford

Ik ben van hem

Eerder verschenen van Han Fairford: Voorspel

© 2018 Han Fairford

Omslagfoto: Lucano 1

Inhoudsopgave	pag.
1. Publieke straf	5
2. De weddenschap	23
3. De spankingmachine	55
4. De barre echtgenoot	72
5. Ponygirl	93
6 Chantage	104
7. De switch	117

1. Publieke straf

Er had zich al een kleine menigte verzameld op het strafplein, zoals het Kennedy-plein in de afgelopen jaren was gaan heten. Ze namen plaats op de tribune, sommigen hadden hun lunch bij zich of kochten ter plekke van een stalletje een sandwich en een flesje frisdrank. Alcohol drinken was verboden op het plein, de overheid wilde dat iedereen in nuchtere staat de bestraffingen kon zien.

Alberta en vijf andere meiden zaten al klaar in het politiebusje dat hen hier gebracht had.

Poedelnaakt met alleen een cape om de schouders.

Eén voor één zouden ze stipt vanaf 12.00 uur uitgeladen worden en in positie gezet om hun straf te ondergaan.

Voor elk schuldige was een kwartier uitgetrokken en het hele festijn zou dus anderhalf uur in beslag nemen. Het zonnetje scheen en het publiek was in opperbeste stemming. Het wachten was op het slaan van de kerkklok. Direct bij het klinken van de eerste van 12 klokslagen werd het meisje dat het dichtst bij de deur zat door een bewaker

bij haar schouder gepakt. Hij opende de deur, sprong er uit, trok haar naar zich toe en droeg haar naar buiten. Daar zette hij haar op de grond en overeind.

Ze kon weinig doen, want haar handen waren achter haar rug geboeid en haar voetboeien waren met een kleine ketting aan elkaar verbonden. Zo kon ze dus maar kleine bewegingen en stapjes maken. Om haar nek was een halsband aangebracht en aan die band trok de politieman haar naar de strafbank toe. Daar trok hij de cape van haar schouders en wenkte het naakte meisje dat ze moest knielen op de strafbank.

Dat was een eenvoudig toestel bestaande uit twee horizontale planken die in een V-vorm naar elkaar toeliepen. De schuldige moest haar knieën links en rechts op het breedste gedeelte van de V-vorm plaatsen en haar hoofd leggen op de punt van de V op het kussentje dat daarvoor klaar lag. Zo knielend met de knieën ver uit elkaar werden haar billen het hoogste deel van haar lichaam en waren haar intieme delen voor de toeschouwers te zien. De voetboeien van het meisje werden van elkaar losgemaakt en vastgeklonken aan de beide uiteinden van de strafbank.

Vervolgens werd haar halsband vastgemaakt aan een ring in de punt van de V. Daarna werden haar armbanden losgemaakt en vervolgens weer vastgezet aan de balk die de V-constructie steunde.

De bewaker liep even naar achteren om het resultaat van zijn werk te bewonderen.

Het meisje hield zich stil. Ze lag, voor iedereen te zien, in haar blootje in een houding die niet anders dan obscene genoemd kon worden. Bewegen was niet mogelijk. Een fluitje klonk en de strafbank begon langzaam rond te draaien. Het stond op een grote draaischijf en de beul liet de schuldige op de strafbank altijd eerst een paar rondjes draaien, om haar vernedering compleet te maken. Alberta zag vanuit het busje hoe het meisje schrok van wat haar over kwam en angstig haar hoofd hief voorzover dat mogelijk was, om te kunnen zien wat er gebeurde. Toen haar hoofd in de richting van de tribune kwam klonk enthousiast gefluit. Het publiek liet haar weten dat het de bestraffing steunde.

Na drie rondjes stopte de beul de draai. Nu werd het tijd voor de echte straf.

Eerst las de beul het vonnis voor.

Het meisje heette Anna Valakar en had op straat een sandwich laten vallen en niet opgeraapt. Erger nog, toen een burger haar er op wees had ze haar tong uitgestoken en was doorgelopen.

De burger had haar bij de dichtstbijzijnde agent aangegeven.

Ook in het Molasië van de 21ste eeuw was dit geen zware overtreding, maar de nieuwe Groot Inquisiteur Jacob Morlach had bij kleine vergrijpen de strafmaat verzwaaard, onder het motto dat kleine delicten tot grote leidden als je ze niet meteen grondig afstrafte.

En zo las de beul nu voor dat Anna veroordeeld was tot 15 stokslagen subsidiair de Kanskaart.

Als de schuldige koos voor de kanskaart haalde de beul een pakket kaarten te voorschijn, schudde die en liet een omstander een kaart uit het pak halen. Wat daarop stond als straf werd vervolgens uitgevoerd. Het was een speels element in de bestraffing die Jacob Morlach had ingevoerd om de strafvertoningen voor het publiek wat aantrekkelijker te maken. De schuldige liep de kans tegen

een veel zwaardere straf op te lopen dan waartoe hij of zij in eerste instantie veroordeeld was. Sommige van die straffen waren van een middeleeuwse hardheid en konden zelfs de dood ten gevolge hebben. Andere waren veel lichter en sommige kon men zelfs met enige moeite rekenen tot aangename. Zoals bijvoorbeeld het via een trechter in de mond toegediend krijgen van een liter sterke drank. Daar werd zelfs de grootste kerel stomdronken van en de combinatie van naaktheid en dronkenschap had het publiek al vaak in groot gelach doen uitbarsten. En dat was ook een vorm van straf, zij het niet fysiek.

Of iemand koos voor de toegekende straf of de Kanskaart hing natuurlijk sterk af van de zwaarte van het vonnis.

Anna had kennelijk bedacht dat ze liever 15 stokslagen kreeg dan de kans te lopen op een veel zwaardere straf en knikte nee, toen de beul haar vroeg of ze de kanskaart wilde.

Alberta en de vier andere meiden drukten hun gezichten tegen de ramen van het busje en zagen de beul de rotan stok pakken en in een strak ritme 15 slagen geven op Anna's billen. Die werden rood en daarna hier en daar

paars. Het gillen van Anna konden ze zien maar niet horen en ze zagen de bewegingen die haar vastgebonden lichaam maakte om toch maar te ontsnappen aan de volgende klap. Het publiek vond die erotisch, wisten ze. En omdat de beelden van twee kanten (de voorkant van het slachtoffer en haar achterzijde) werden gefilmd en geprojecteerd op twee grote doeken kon iedereen precies zien wat er gebeurde. Het strafuurtje stond erom bekend dat het een hoop mannen, maar toch ook wel vrouwen in staat van opwinding bracht. Niet voor niets was in de omgeving van het strafplein een hoerenstraatje ontstaan, dat op deze dagen goede zaken deed.

Na haar straf werd Anna weer losgemaakt en naar het busje geleid, waar ze snikkend in elkaar zakte en getroost werd door de andere meiden. Niet door Alberta, want die was zich geestelijk aan het voorbereiden op haar beurt. Ze was de volgende.

In een staat van verdoofdheid liet ze zich naar de strafbank leiden en lag veel sneller dan ze dacht naakt en geknield op de planken terwijl de beul bezig was haar handen en voeten vast te maken.

De drie naakt-rondjes die volgden onderging ze met gesloten ogen, al viel niet te voorkomen dat ze het gejuich en boe-groep van het publiek hoorde. Ze wist dat Frank in het publiek zou staan en hield zich daaraan vast.

Toen las de beul met luide stem haar vonnis voor.

Burgeres Alberta Wolniak werd wegens opstandig gedrag veroordeeld tot 100 stokslagen.

Ze had op de Dag van de Revolutie verzuimd de vlag van Molasië uit het raam van haar flat te steken en desgevraagd tegen een buurman gezegd dat er volgens haar niets te vieren viel.

Die had haar aangegeven en hoezeer ze het gebeurde voor de rechtbank ook ontkende, de rechtbank geloofde haar buurman eerder. 100 stokslagen was een zware straf.

'Je billen liggen dan aan flarden,' had Frank, haar vriend, bezorgd gezegd, 'en als ze te hoog slaan kunnen je nieren onherstelbaar beschadigd raken.'

Maar hij had haar toch aangeraden de straf te accepteren en niet te kiezen voor de Kanskaart.

Maar nu ze had gezien hoeveel schade Anna's billen hadden opgelopen bij maar 15 stokslagen, werd Alberta bevangen

door grote angst. Niet eens zozeer om haar billen, ook al zouden die aan flarden gaan. Maar vooral dat ze al schreeuwend en gillend van pijn, misschien ter plekke gek zou worden om aan de werkelijkheid te ontkomen. Ze had wel eens gelezen over mensen die na ernstige straffen nooit meer zichzelf werden. Dan maar liever dood, als de Kanskaart haar ongeluk bracht.

Toen de beul haar benaderde riep ze hem toe: 'Kanskaart.' Hij knikte en opende met een sleutel een kastje dat aan de strafbank was bevestigd. Het pakje kaarten dat hij eruit haalde leek klein in zijn enorme handen. Twintig moesten het er zijn, wist Alberta en voor alle zekerheid telde hij ze in het openbaar na. En liep daarna met de kaarten naar het publiek. Alberta, die met haar billen naar het publiek lag, kon niet zien wat er gebeurde, maar hoorde wel een gesis van verbazing toen de beul liet zien welke kaart er gekozen was. Hij riep een paar woorden naar het publiek, maar Alberta kon die niet verstaan.

Ze begreep het pas toen hij bij haar kwam, haar hoofd bij haar haren optilde en zei: 'Vier bijna-orgasmen.'

Ze wist niet wat ze hoorde. Vier bijna-orgasmen? Nog